

mark«. Bogen afdækkede pengestrømmen mellem Danmark og Grønland og påviste, at en meget stor del af bloktilskuddet på mange måder og ad mange kanaler kommer det danske samfund til gode.

Martin Paldam er ingen hr. hvemsomhelst. Martin Paldam er en internationalt anerkendt økonom inden for specialet udviklingsøkonomi, professor og dr.oecon. ved Aarhus Universitet. Omtalte bog taler om gablukningsdiskussioner og siger bl.a.:

»Den socialt mest lykkelige udvikling kommer naturligvis, når den moderne sektor vokser lige så hurtigt, som den traditionelle falder. Det er dog en svær balance at opnå, og det låser økonomien fast i en situation med en stor irrationalitetsbyrde, hvis man skaber politikker, der fastholder en stor befolkningsgruppe i fangerbygde-komplekset.«

Jeg ved ikke, om der var nogen, der fik fat i den. Martin Paldam siger endvidere, at »mange lande på Grønlands udviklingsniveau har en blomstrende konfektionsindustri, hvor lavtlønnede, men dygtige kvinder syr skjorter, kjoler, tøjdyr osv.«

Han fortsætter med at sige, at »Grønland har et ideelt klima til en sådan industri.«

Martin Paldam siger mange ting i bogen, som sandelig lægger op til en debat, og det var vel også meningen, da Rockwoolfonden finansierede hele projektet inklusive rejser til bl.a. Canada. Men når Paldam skriver, at »Nunavut, som er den hjemmestyrelignende ordning for det arktiske Canada, skal simpelt hen have en canadisk levestandard, men bevares som et kæmpestort frilandsmuseum«, så taler han klart imod bedre vidende. Jeg har gennem tiderne rejst en del i det arktiske Canada og kender de mennesker, som i snart mange år har kæmpet for at opnå den politiske og økonomiske status, som nu er undervejs for inuit i Canada. Udtrykket »frilandsmuseum« vil jeg derfor foreslå Martin Paldam kun at bruge om museet i Sorgenfri nord for København.

Martin Paldam siger dog i sin afslutning:

»Jeg anser det ikke for umuligt, at Grønland kan blive et almindeligt, rigt land.«

Og videre siger han:

»Det vigtigste råd, jeg kan give, er, at alle, der træffer beslutninger i Grønland, har fremtiden klart for øje. Målet skal være, at Grønland skal blive et almindeligt land.«

Tak for det! siger jeg. Jeg ved godt, at jeg ikke yder Martin Paldam fuld retfærdighed ved at

præsentere en række korte citater fra en bog, der fylder 208 sider. Jeg vil bare her på grund af den begrænsede taletid, jeg har, henvise til bogens undertitel, »Hvad skal der til for at lukke gabet?« Hvis gab? spørger jeg bare.

I formiddags stemte et samlet og enigt Folketing for Danmarks ratifikation af I.L.O.-konvention nr. 169 vedrørende oprindelige folkeslag, herunder bl.a. grønlændere og inuit i Canada. Heri står bl.a.:

»Vi anerkender disse folks ønske om at udøve kontrol over deres egne institutioner, livsform og økonomiske udvikling og om at fastholde og udvikle deres identitet, sprog og religion inden for rammerne af de stater, i hvilke de bor.«

Jeg vil opfordre Martin Paldam og alle andre, også her i salen, til at nærlæse denne vigtige konvention.

Og jeg vil til sidst meddele, at jeg naturligvis stemmer for forslaget til den danske finanslov for 1995.

Otto Steenholdt (V):

Jeg har bemærket i tekstanmærkningerne til finanslovsforslaget, at de foreslåede dispositionsrammer for Grønland i årene fremover er blevet optaget og ændret i forhold til finansloven for 1994; det er jeg meget glad for.

Da Folketinget sidste år behandlede finanslovsforslaget, gav jeg udtryk for et ønske om, at den grønlandske kroneværdi skulle holde sig stabil i de kommende år, idet jeg allerede dengang vidste, at de samme penge har forskellige værdier på de to sider af Atlanterhavet.

Det nuværende finanslovsforslags afsnit om Grønland giver ikke anledning til særlige bemærkninger fra min side. På nuværende tidspunkt er forholdene vedrørende bloktilskuddene på administrativt plan, og dette udredningsarbejde skal være afsluttet inden 1. februar ifølge aftale mellem regeringen og landsstyret. De politiske forhandlinger skal begynde i februar med henblik på behandling af et forslag til bloktilskudslov i Landstinget og Folketinget inden sommerferien. Selvfølgelig håber jeg på de bedste forhandlingsresultater for Grønland.

Men hvordan ser de fremtidige forhandlinger ud? Jeg har den fornemmelse, at der efterhånden er flere og flere danskere, herunder nogle Christiansborgpolitikere, som er blevet betænkelige ved, om Danmark også i fremtiden skal blive ved med at være økonomisk donor til det grønlandske samfund. Jeg er altid glad for, at de skiftende regeringer i Danmark aldrig sætter spørgsmålstegn herved.